

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 476

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 iulie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 444 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 și 68 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 89—96 din Legea învățământului nr. 84/1995	2–3
Decizia nr. 480 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	4–6
Decizia nr. 604 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 123 alin. (1) din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției	7–8
Decizia nr. 765 din 15 iunie 2011 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor	8–12
ACTE ALE PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
86. — Ordin pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru ocuparea funcției publice vacante de manager economic și a celorlalte posturi vacante sau temporar vacante de funcționari publici din cadrul Ministerului Public și a Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru ocuparea posturilor vacante sau temporar vacante de personal contractual din cadrul Ministerului Public.....	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 444**

din 7 aprilie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 și 68
din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 89—96
din Legea învățământului nr. 84/1995**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 și 68 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 89 și 96 din Legea învățământului nr. 84/1995, excepție ridicată de Uniunea „Fundatia Augusta” din Timișoara în Dosarul nr. 3.061/30/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 24 martie 2011, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 7 aprilie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.061/30/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 și 68 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 89 și 96 din Legea învățământului nr. 84/1995**, excepție ridicată de Uniunea „Fundatia Augusta” din Timișoara într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu recunosc rolul decizional al fondatorilor universităților particulare, mai exact, dreptul acestora de a se constitui într-un consiliu de administrație și de a numi un președinte al universității, care să aibă în competență, pe lângă politica de orientare generală a universității, și emiterea unor ordine, independent de voința organelor structurale de conducere, altele decât fondatorii. Arată că, deși Universitatea

„Tibiscus” din Timișoara a fost recunoscută, prin Legea nr. 484/2002 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 17 iulie 2002), „ca instituție de învățământ superior, persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, parte a sistemului național de învățământ”, aceasta este, totuși, proprietatea privată a fondatorilor. Întrucât proprietatea privată reprezintă fundamentul universității particulare, fondatorii trebuie „să își aibă locul de bază în politica acestei entități private, îndeosebi în cartea universității”. Mai arată că „participarea fondatorilor la viața și la actele decizionale ale universității private nu reprezintă o imixtiune în autonomia instituției universitare, stabilită de art. 89 din Legea nr. 84/1995, ci, dimpotrivă, dau sens și consistență juridică acestei noțiuni, în contextul învățământului particular”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu fac altceva decât să dea expresie principiului constituțional al autonomiei universitare, care conferă anumite drepturi și libertăți instituțiilor de învățământ superior, respectiv stabilesc structurile de conducere ale acestora.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 67 și 68 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 16 iulie 1997, și ale art. 89 și 96 din Legea învățământului nr. 84/1995,

republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 10 decembrie 1999. Din notele scrise ale autorului excepției, rezultă însă că acesta a avut în vedere, alături de dispozițiile menționate din Legea nr. 128/1997, prevederile art. 89—96 din Legea învățământului nr. 84/1995, adică întreaga secțiune a 7-a — *Autonomia universitară* a cap. IX — *Învățământul superior*.

În consecință, Curtea urmează ca, prin prezenta decizie, să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile art. 67 și 68 din Legea nr. 128/1997, precum și cele ale art. 89—96 din Legea învățământului nr. 84/1995.

Textele din Legea nr. 128/1997 aveau, la data ridicării excepției, următorul conținut:

— Art. 67: „Structurile de conducere în instituția de învățământ superior sunt: senatul universitar, consiliul facultății, consiliul colegiului, consiliul departamentului și biroul catedrei. Prin Carta universitară se pot înființa și alte organisme colective specializate.”;

— Art. 68: „(1) Instituția de învățământ superior este condusă de senatul universitar, prezidat de rector. Fiecare facultate din structura instituției desemnează reprezentanți în senatul universitar, cadre didactice, cercetători și studenți, potrivit legii și Cartei universitare. Decanii facultăților, directorii de departamente și de colegii, direct subordonate instituției de învățământ superior, fac parte de drept din senatul universitar. La ședințele senatului universitar pot participa, ca invitați ai biroului acestuia, reprezentanți ai sindicatelor din instituția respectivă, precum și orice altă persoană din instituție sau din afara acesteia.

(2) Conducerea operativă a instituției de învățământ superior este asigurată de biroul senatului universitar, alcătuit din rector, în calitate de președinte, prorector/prorectori, secretar științific, director general administrativ și dintr-un reprezentant al studenților sau al organizațiilor studențești legal constituite la nivel de institut, membru al senatului. Membrii biroului senatului universitar, cu excepția directorului general administrativ, sunt aleși pe funcții de senatul universitar. Rectorul poate invita la ședința biroului decani, reprezentanți ai sindicatelor și ai asociațiilor studențești sau orice altă persoană din instituție sau

din afara acesteia. Prin Carta universitară, senatul universitar poate include în biroul său decani sau directori de departamente ori de colegii.”

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 40 — „Dreptul de asociere” și art. 44 — „Dreptul de proprietate privată” din Legea fundamentală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că la data de 9 februarie 2011 a intrat în vigoare Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, care prin art. 361 alin. (2) abrogă expres atât Legea nr. 84/1995, cât și Legea nr. 128/1997.

Prevederi asemănătoare celor cuprinse în art. 67 și 68 din Legea nr. 128/1997 se regăsesc în art. 207 alin. (1) și (2) din Legea nr. 1/2011, unde sunt enumerate structurile și funcțiile de conducere din instituțiile de învățământ superior de stat sau particulare. Totodată, dispoziții din cele cuprinse în art. 89—96 din Legea învățământului nr. 84/1995 referitoare la autonomia universitară sunt reglementate în art. 123 din Legea nr. 1/2011.

Prin Decizia nr. 268 din 22 februarie 2011, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a respins excepția ca devenită inadmisibilă, reținând că, în noua reglementare, fondatorii dobândesc un rol important în conducerea universităților, rol ce corespunde aportului financiar pe care aceștia îl au la înființarea și desfășurarea activității acestor instituții și care nu afectează autonomia universitară, așa cum, în spiritul Constituției, a fost aceasta reglementată de lege. De asemenea, instituie o nouă concepție legislativă în care conducerea universităților este asigurată nu doar de către senatul universitar, ci și de către consiliul de administrație, la a cărui constituire fondatorii joacă un rol important. Prin urmare, Curtea a apreciat că soluția legislativă criticată nu a mai fost păstrată, astfel că excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

Ținând cont de această jurisprudență și în raport cu momentul sesizării Curții, urmează ca și prezenta excepție de neconstituționalitate să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 și 68 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 89—96 din Legea învățământului nr. 84/1995, excepție ridicată de Uniunea „Fundatia Augusta” din Timișoara în Dosarul nr. 3.061/30/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 480

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea în Dosarul nr. 533/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 533/90/2010, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea, în cadrul soluționării unei acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care prevăd că „*În România respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, art. 138 alin. (5) potrivit căruia „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”, art. 74 alin. (3) potrivit căruia Guvernul își exercită inițiativa legislativă prin transmiterea proiectului de lege către Camera

competentă să îl adopte, ca primă Cameră sesizată, art. 51 alin. (1) privind dreptul de petiționare și ale art. 52 alin. (3) referitoare la răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare.

1. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 138 alin. (5), autorul excepției de neconstituționalitate arată că acestea consacră un principiu fundamental pentru asigurarea disciplinei financiare în cheltuirea banului public, în sensul că prin lege nu se pot stabili cheltuieli publice fără asigurarea sursei de finanțare. Invocă în acest sens Deciziile Curții Constituționale nr. 36 din 2 aprilie 1996 și nr. 666 din 16 iulie 2007, precum și prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Totodată, arată că „prin comparație se poate lesne observa că prevederile art. 18 și următoarele ale Legii nr. 247/2005 (...) prevăd sursele de finanțare în mod expres, respectând dispozițiile art. 138 ale Legii fundamentale”.

2. Referitor la încălcarea art. 74 alin. (3) din Constituție, arată că Guvernul își exercită inițiativa legislativă prin transmiterea proiectului de lege Parlamentului, conform art. 29—31 din Legea nr. 24/2000, iar potrivit art. 1 alin. (5) din Constituție, în România respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie. Prin modul deficitar de redactare a acestor dispoziții legale, acestea fiind foarte sumare, cuprinzând doar câteva mențiuni generice cu privire la noțiunea de condamnare cu caracter politic, categoriile de persoane îndreptățite, fără însă a indica modalitatea și sursele de finanțare, acestea nu corespund exigențelor de tehnică legislativă. Or, referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie (Hotărârea nr. 2/2000, Cauza *Rotaru împotriva României*).

3. Dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 încalcă art. 51 alin. (1) și art. 52 alin. (3) din Constituție, deoarece legiuitorul a extins în mod abuziv și nelegal exercitarea dreptului de a introduce acțiuni privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, „dând mandat oricărei persoane fizice sau juridice interesate, din oficiu, parchetului de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată”.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) și art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009.

Din analiza considerentelor încheierii instanței, precum și din motivările autorului excepției de neconstituționalitate reiese că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009.

Prevederile art. 4 alin. (1) teza a doua au următorul cuprins: „Cererea poate fi introdusă și după decesul persoanei, de orice persoană fizică sau juridică interesată ori, din oficiu, de parchetul de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată.”

Prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) aveau următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1) lit. a): „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței de judecată, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare. La stabilirea cuantumului despăgubirilor se va ține seama și de măsurile reparatorii deja acordate persoanelor în cauză în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare;”.

Dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, dispozițiile modificatoare având următoarea redactare:

„Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;»”.

De asemenea, partea introductivă a alin. (1) al art. 5 a fost modificată și completată prin art. XIII pct. 2 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, având următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1): „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:”.

Curtea constată că art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 modifică și completează dispozițiile de lege criticate prin introducerea a trei puncte ce stabilesc plafoane maxime ale cuantumului despăgubirilor, iar fraza a doua a art. 5 alin. (1) lit. a) din lege a fost preluată și completată prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 referitor la introducerea unui nou alineat al art. 5, și anume alin. (1').

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Or, Curtea observă că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cuprind două soluții legislative distincte, și anume: pe de-o parte, teza întâi privind acordarea unor despăgubiri (soluție legislativă preluată și de dispozițiile modificatoare), iar pe de altă parte, teza a doua, adică pct. 1—3 ale lit. a), referitoare la plafonarea cuantumului acestor despăgubiri (soluție legislativă introdusă prin dispozițiile modificatoare).

Întrucât în cauza de față autorul excepției de neconstituționalitate critică soluția legislativă de acordare a despăgubirilor [soluție cuprinsă și de dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, în forma anterioară modificării], obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita

instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare [...].”

Așadar, în prezenta cauză, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prin Deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sunt neconstituționale.

În aceste condiții, Curtea observă că în prezenta cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 care prevăd că „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

II. În ceea ce privește susținerea autorului excepției, potrivit căreia art. 4 alin. (1) aduc atingerea art. 51 alin. (1) din Constituție privind dreptul de petiționare, Curtea reține că, pe de o parte, Constituția reglementează dreptul de petiționare, care este un drept cetățenesc, de care beneficiază cetățenii, în mod individual sau grupurile de cetățeni, indiferent că sunt constituite ad-hoc sau organizate în forme prevăzute de lege iar, pe de altă parte, accesul liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, în sensul că orice persoană se poate adresa justiției pentru

apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, nicio lege neputând îngrădi exercitarea acestui drept.

Așadar, Curtea observă că dispozițiile constituționale ale art. 51 alin. (1) se referă la dreptul la petiționare, care este diferit de dreptul de a introduce acțiuni la instanțele judecătorești, iar sesizarea instanțelor judecătorești pentru valorificarea unui drept sau pentru realizarea unui interes, care se poate obține numai pe calea justiției, nu reprezintă un aspect al dreptului de petiționare, sens în care, de altfel, s-a pronunțat și Curtea, spre exemplu, prin deciziile nr. 175 din 15 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 17 mai 2004, și nr. 453 din 20 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 21 octombrie 2005.

Dreptul de petiționare se referă la cererile, reclamațiile, sesizările și propunerile în legătură cu rezolvarea unor probleme personale sau de grup ce nu presupun calea justiției și la care autoritățile publice au obligația de a răspunde în termenele și în condițiile stabilite potrivit legii, în timp ce cererile de chemare în judecată se soluționează după reguli specifice activității de judecată. În consecință, textul legal criticat nu este contrar reglementărilor constituționale cu privire la dreptul de petiționare, din moment ce conținutul său normativ nu are nicio relevanță asupra acestora. Astfel că, în ceea ce privește critica referitoare la pretinsa încălcarea a art. 51 alin. (3) din Constituție, excepția urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

III. În ceea ce privește critica privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 52 alin. (3) referitor la răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare, autorul excepției nu motivează pretinsa încălcare a acestora, simpla enumerare a textelor constituționale nu satisface exigențele art. 10 alin. (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”. În acest sens este și jurisprudența constantă a Curții, cu titlu exemplificativ reținându-se Decizia nr. 147 din 8 februarie 2011, nepublicată încă la data pronunțării, Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea, în Dosarul nr. 533/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 604

din 12 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 123 alin. (1)
din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 123 alin. (1) din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, excepție ridicată de Societatea Comercială „Zorile Bucovinei” S.C.M. Câmpulung Moldovenesc, județul Suceava, prin președinte Gheorghe Șved, în Dosarul nr. 3.691/206/2009 al Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că dosarul se află la al doilea termen de judecată, întrucât la primul termen reprezentantul autorului excepției a solicitat acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui avocat, invocând totodată și aspecte de natură medicală, care îl împiedică, justificat, să se prezinte în instanță.

De asemenea, arată că partea Cooperativa Meșteșugărească S.C.M. „Deia” din Câmpulung Moldovenesc a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În acest sens, arată că autorul excepției solicită modificarea normelor legale criticate, aspect ce excedează însă competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.691/206/2009, **Judecătoria Câmpulung Moldovenesc a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 123 alin. (1) din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Zorile Bucovinei” S.C.M. Câmpulung Moldovenesc, județul Suceava, prin președinte Gheorghe Șved, într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „prin dispozițiile Decretului-lege nr. 66/1990, astfel cum au fost menținute prin modul de reglementare a prevederilor criticate, se încalcă dreptul la proprietate, încercându-se să se mențină un sistem discreționar și abuziv în beneficiul persoanelor juridice din materia cooperăției, puternice din punct de vedere financiar, în detrimentul altor participanți în domeniul cooperăției”.

Judecătoria Câmpulung Moldovenesc apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece prevederile art. 123 alin. (1) din Legea nr. 1/2005 nu încalcă principiile și dispozițiile constituționale invocate în cauză.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale și nu contravin dispozițiilor cuprinse în Legea fundamentală. În acest sens, arată că prevederile din Decretul-lege nr. 66/1990 care sunt exceptate de la abrogare rămân în vigoare până la împlinirea termenelor prevăzute în Legea nr. 1/2005 privind reorganizarea organizațiilor cooperatice, a uniunilor și asociațiilor teritoriale și naționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 123 alin. (1) din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 28 februarie 2005, care prevăd că „La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: *Decretul-lege nr. 66/1990 privind organizarea și funcționarea cooperăției meșteșugărești, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 9 februarie 1990, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art. 2 alin. 2 și 3 și a art. 6, 7, 8, art. 10 alin. 2, art. 13 și 21, Legea nr. 109/1996 privind organizarea și funcționarea cooperăției de consum, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 252 din 18 octombrie 1996, cu modificările ulterioare, cu excepția art. 123 și 124, precum și orice alte dispoziții contrare prevederilor prezentei legi. Prevederile exceptate rămân în vigoare până la împlinirea termenelor din prezenta lege privind reorganizarea organizațiilor cooperatice, a uniunilor și asociațiilor teritoriale și naționale.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15 intitulat Universalitatea, art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 57 referitoare la exercitarea drepturilor și libertăților, art. 73 alin. (1) privind legiferarea, precum și în art. 154 alin. (1) referitoare la conflictul temporal de legi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi primită critica autorului acesteia, întrucât reglementarea supusă controlului de constituționalitate reprezintă o opțiune a legiuitorului ce nu poate fi cenzurată de Curtea Constituțională. Scoaterea din legislație, prin abrogare,

a unor acte normative sau menținerea în vigoare a unor dispoziții legale, cum este în speța de față, constituie atributul legiuitorului, astfel încât aspectele invocate excedează competenței Curții Constituționale.

O astfel de intervenție a Curții ar echivala cu o imixtiune în activitatea de legiferare, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 61 din Constituție, potrivit cărora Parlamentul este „*unica autoritate legiuitoare a țării*”.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 123 alin. (1) din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, excepție ridicată de Societatea Comercială „Zorile Bucovinei” S.C.M. Câmpulung Moldovenesc, județul Suceava, prin președinte Gheorghe Șved, în Dosarul nr. 3.691/206/2009 al Judecătorei Câmpulung Moldovenesc.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 765

din 15 iunie 2011

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, la data de 26 mai 2011, un grup de 51 de senatori a solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 3.147 din 26 mai 2011 și constituie obiectul Dosarului nr. 662A/2011.

La sesizare a fost anexată lista cuprinzând semnăturile celor 51 de senatori, și anume: Ilie Sârbu, Sorin-Constantin Lazăr, Alexandru Cordoș, Ecaterina Andronescu, Toni Greblă, Viorel Arcaș, Vasile-Cosmin Nicula, Ioan Mang, Trifon Belacurencu, Laurențiu Florian Coca, Gheorghe-Pavel Bălan, Elena Mitrea, Gheorghe Marcu, Radu-Cătălin Mardare, Valer Marian, Daniel Savu, Gavril Mîrza, Nicolae-Dănuț Prunea, Ion Rotaru, Sergiu-Florin Nicolaescu, Petre Daea, Lia-Olguța Vasilescu, Iulian Bădescu, Titus Corlățean, Constantin Tămagă, Gheorghe Pop, Marius-Sorin-Ovidiu Bota, Alexandru Mazăre, Adrian Țuțuianu, Miron-Tudor Mitrea, Florin Constantinescu, Doina Silistru și Avram Crăciun — aparținând grupului parlamentar al Partidului Social Democrat, Crin George Laurențiu Antonescu, Marian Cristinel Bîghiu, Minerva Boitan, Cristian David, Mircea Diaconu, Emilian Valentin Frâncu, Puiu Hașotti, Paul Ichim, Vasile

Mustățea, Marius-Petre Nicoară, Romeo-Florin Nicoară, Mario-Ovidiu Oprea, Liviu-Titus Pașca, Cornel Popa, Nicolae Robu, Dan-Radu Rușanu, Cristian-George Țopescu — aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal și Vasile Nistor — senator independent.

În susținerea obiecției de neconstituționalitate au fost aduse următoarele argumente:

1. Prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor contravin dispozițiilor art. 47 alin. (1) și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, întrucât afectează nivelul de trai. În acest sens, se arată că, în contextul realităților economice și sociale actuale, reducerea indemnizației lunare și a duratei concediului pentru creșterea copiilor plasează persoanele care au calitatea de beneficiari într-o situație defavorabilă. Or, dreptul la concediu de maternitate este un drept fundamental. Mai mult, se aduce atingere și „principiului protecției așteptărilor legitime ale cetățenilor” cu privire la un anumit nivel al protecției și securității sociale.

2. Aceleași prevederi de lege, referitoare la diminuarea dreptului la concediu și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, vin în contradicție și cu art. 44 din Constituție referitor la dreptul de proprietate privată. Astfel, se arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, concretizată prin Hotărârea din 26 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Büchen contra Republicii Cehe*, noțiunea de „*bun*”, la care se

referă art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înglobează orice interes al unei persoane de drept privat cu o valoare economică. Un astfel de drept este și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, iar diminuarea acesteia — ca element de patrimoniu aflat în proprietatea beneficiarilor acesteia — constituie o ingerință care afectează dreptul de proprietate. Se mai arată că, în jurisprudența aceleiași instanțe europene, se impune necesitatea asigurării unui just echilibru între exigențele interesului general și imperativul salvării drepturilor fundamentale. În acest sens, sunt citate Hotărârea din 23 septembrie 1982, pronunțată în Cauza *Sporrong și Lonnroth împotriva Suediei*, Hotărârea din 19 decembrie 1989, pronunțată în Cauza *Mellacher și alții contra Austriei*, și Hotărârea din 21 februarie 1986, pronunțată în Cauza *James și alții împotriva Marii Britanii*. Din aceste hotărâri se desprinde concluzia că limitarea folosinței bunurilor proprietate privată este conformă convenției mai sus amintite numai dacă se urmărește un scop de utilitate publică și este însoțită de o despăgubire a proprietarului. Or, în ceea ce privește actul normativ criticat, care instituie practic o expropriere, nu există niciun fel de indicații cu privire la existența vreunei cauze de utilitate publică și nici cu privire la acordarea unei juste și prealabile despăgubiri.

3. Dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile art. 53 din Constituție, întrucât restrâng exercițiul unor drepturi fundamentale fără respectarea condițiilor prevăzute de acest text constituțional. În acest sens, se arată că, în lipsa precizării cauzei care a justificat restrângerea drepturilor la un nivel de trai decent și la concediu de maternitate, precum și a dreptului de proprietate privată, nu rezultă nici faptul că această restrângere „se impune”, așa cum cere textul constituțional, nici că ar fi proporțională cu situația care a determinat-o. Criza economică nu poate constitui un pretext pentru îngrădirea unor drepturi consacrate constituțional, cu atât mai mult cu cât o asemenea măsură nu a fost aplicată cu titlu excepțional, nu are caracter temporar, ci permanent, și nu a fost însoțită de garanții destinate să asigure protecția nivelului de trai al categoriilor sociale afectate. În ceea ce privește proporționalitatea măsurii restrângerii dreptului la indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, se precizează că nici această cerință nu este respectată, de vreme ce măsurile legislative criticate pot avea drept consecință reducerea natalității și, pe termen lung, reducerea populației. În plus, scopul urmărit de legiuitor putea fi atins și prin alte măsuri.

4. În sfârșit, se susține că legea criticată contravine dispozițiilor art. 20 din Constituție, prin raportare la prevederile art. 1, art. 17 alin. (1), art. 34 alin. (1) și art. 52 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și prin raportare la dispozițiile art. 17 și art. 25 paragraful 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

Președintele Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 51/2.676 din 7 iunie 2011, punctul său de vedere, în care se arată că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 este în integralitate sa conformă cu prevederile constituționale și cu cele din conținutul Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și al Declarației Universale a Drepturilor Omului.

Astfel, în ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 47, art. 53 și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, se susține că o asemenea critică nu este conformă cu realitatea cotidiană notorie de criză economică și financiară prin care trece România, situație ce determină reducerea cheltuielilor din bugetul de stat și din cel al asigurărilor sociale de stat. Prin urmare, măsurile criticate au o justificare obiectivă și rațională, iar lipsa intervenției statului pe această cale ar fi putut afecta stabilitatea economică a țării și implicit securitatea națională. În acest sens, sunt amintite și cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010 și Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010. Consideră că nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 confirmă cele arătate mai sus și justifică măsurile dispuse prin acest act normativ.

În ceea ce privește susținerea autorilor obiecției de neconstituționalitate referitoare la încălcarea principiului protecției așteptărilor legitime ale cetățenilor cu privire la un anumit nivel al protecției și securității sociale, președintele Camerei Deputaților arată că o asemenea critică nu este argumentată și că un astfel de principiu nu este prevăzut de Constituție. În măsura în care se bucură totuși de o consacrare în actele internaționale la care România este parte, atunci instanțele de judecată sunt cele care trebuie să cenzureze nerespectarea lui. În acest sens, este amintită și Decizia Curții Constituționale nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011.

Referitor la critica raportată la art. 44 din Constituție, arată că dispozițiile de lege criticate afectează nivelul indemnizației pentru creșterea copilului de la momentul intrării acestora în vigoare, iar nu și pentru trecut. Or, „dreptul de proprietate privată se exercită doar asupra sumelor deja încasate, nu și asupra celor care ar urma să fie încasate” și ca urmare nu se poate vorbi despre o expropriere.

În sfârșit, cu privire la criticile referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 20 din Constituție, arată că autorii obiecției de neconstituționalitate nu au adus niciun fel de argumente, astfel că acestea nu pot constitui obiect al analizei Curții Constituționale.

Președintele Senatului a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. I — 467 din 10 iunie 2011, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este întemeiată.

Reluând aceleași argumente ca și cele invocate de autorii obiecției de neconstituționalitate, se arată, în esență, că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 încalcă dispozițiile art. 47 și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, întrucât este afectat nivelul de trai al beneficiarilor dreptului la concediu și indemnizația pentru creșterea copiilor. Totodată, se aduce atingere și dreptului de proprietate, întrucât indemnizația amintită reprezintă un „bun”, iar reducerea acesteia echivalează cu expropriere. În sfârșit, consideră că sunt încălcate și dispozițiile Legii fundamentale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți coroborate cu cele ale art. 47 alin. (2) teza întâi din Constituție, care consacră dreptul la concediu de maternitate, întrucât nu rezultă că restrângerea acestui drept constituțional „se impune”.

În plus, diminuarea dreptului la indemnizația pentru creșterea copilului nu are un caracter temporar.

Guvernul a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 5/3.333 din 31 mai 2011/EB, punctul său de vedere, în care se arată că argumentele prezentate de autorii criticii de neconstituționalitate nu sunt întemeiate.

În acest sens, susține că prin textele de lege criticate statul nu numai că nu și-a încălcat obligațiile constituționale invocate de autorii sesizării, ci, dimpotrivă, a luat măsurile necesare pentru a asigura protecția socială a cetățenilor săi. Mai mult, consideră că, în condițiile economice actuale, intervenția statului prin soluții ca cele criticate în prezenta obiecție a fost necesară pentru a preveni situații de neacceptat, ca aceea a incapacității de plată a unor drepturi fundamentale, așa cum sunt salariul, pensia etc.

Referitor la critica privind încălcarea dreptului de proprietate, arată că dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în interpretarea dată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, nu garantează un anumit quantum al dreptului patrimonial, ci doar plata acestuia ca drept câștigat.

În ceea ce privește susținerea autorilor obiecției potrivit căreia s-ar aduce atingere unor drepturi fundamentale, fără a fi respectate însă condițiile art. 53 din Constituție, se arată că dreptul la concediu și indemnizația pentru creșterea copilului nu reprezintă drepturi fundamentale.

Pentru aceleași argumente expuse mai sus, Guvernul consideră că nu pot fi reținute nici criticile raportate la actele internaționale invocate de autorii obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și celor ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

Obiectul controlului de constituționalitate, astfel cum rezultă din sesizarea formulată, îl constituie dispozițiile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, ordonanță de urgență publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010.

Din motivarea sesizării rezultă explicit însă voința autorilor acesteia de a supune controlului de constituționalitate, pe lângă legea de aprobare, însăși ordonanța de urgență. Astfel, dispozițiile de lege criticate, referitoare la reglementarea condițiilor de acordare a concediului și indemnizației lunare pentru creșterea copiilor, sunt prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010.

În acest sens, Curtea, prin Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, a statuat că ordonanțele Guvernului aprobate de Parlament prin lege încetează să mai fie acte normative de sine stătătoare și devin, ca efect al aprobării de către autoritatea legiuitoare, acte normative cu caracter de lege, chiar dacă, din rațiuni de tehnică legislativă, alături de datele

legii de aprobare, conservă și elementele de identificare atribuite la adoptarea lor de către Guvern.

Autorii obiecției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege limitează, fără a fi respectate condițiile constituționale, drepturi fundamentale, precum dreptul de proprietate privată, dreptul la un nivel de trai decent și dreptul la concediu de maternitate, aducându-se astfel atingere art. 44, art. 47, art. 53 și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție. De asemenea, susțin că sunt înfrânte și dispozițiile art. 20 din Constituție, prin raportare la prevederile art. 1, art. 17 alin. (1), art. 34 alin. (1) și art. 52 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și prin raportare la dispozițiile art. 17 și art. 25 paragraful 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Aceste dispoziții internaționale consacră și ocrotesc drepturi și valori precum demnitatea umană, proprietatea privată, dreptul la măsuri de securitate socială oferite de stat și dreptul la un nivel de trai decent și stabilesc condițiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi fundamentale.

Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 a urmărit instituirea unui program de acordare a dreptului la concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor adaptat realităților economice. În acest sens, în nota de fundamentare a ordonanței de urgență se arată că, „*situația economică actuală impune utilizarea eficientă a resurselor bugetului de stat, inclusiv a resurselor financiare pentru asigurarea plății indemnizației pentru creșterea copilului sau, după caz, a stimulentului de inserție lunar, rezultând necesitatea regândirii acestui program din punctul de vedere al perioadei de acordare, al condițiilor de eligibilitate, precum și al cuantumurilor acordate.*” Prin urmare, art. 2 al ordonanței de urgență prevede că „(1) Începând cu data de 1 ianuarie 2011, persoanele care, în ultimul an anterior datei nașterii copilului, au realizat timp de 12 luni venituri din salarii, venituri din activități independente, venituri din activități agricole supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, denumite în continuare venituri supuse impozitului, pot beneficia opțional de următoarele drepturi:

a) concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la un an, precum și de o indemnizație lunară;

b) concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, precum și de o indemnizație lunară.

(2) Indemnizația lunară prevăzută la alin. (1) lit. a) se stabilește în quantum de 75% din media veniturilor nete realizate pe ultimele 12 luni și nu poate fi mai mică de 600 lei și nici mai mare de 3.400 lei.

(3) Indemnizația lunară prevăzută la alin. (1) lit. b) se stabilește în quantum de 75% din media veniturilor nete realizate pe ultimele 12 luni și nu poate fi mai mică de 600 lei și nici mai mare de 1.200 lei.

(4) Pentru copilul cu handicap concediul pentru creșterea copilului se acordă până la împlinirea de către acesta a vârstei de 3 ani, iar indemnizația aferentă se acordă în quantum de 75% din media veniturilor nete realizate pe ultimele 12 luni și nu poate fi mai mică de 600 lei și nici mai mare de 3.400 lei.”

Efectul acestei reglementări a fost acela al diminuării dreptului la concediu și indemnizația pentru creșterea copiilor în raport cu reglementarea anterioară, respectiv art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 14 noiembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 7/2007, cu modificările aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2008 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 31 decembrie 2008, și chiar în raport cu dispozițiile art. 12 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, dispoziții care diminuau cu 15% cuantumul indemnizației.

Așa fiind, Curtea urmează a analiza în ce măsură diminuarea indemnizației pentru creșterea copilului are semnificația afectării drepturilor fundamentale amintite de autorii obiecției și, în situația în care se va constata o restrângere a acestor drepturi, în ce măsură aceasta este compatibilă cu cerințele impuse de art. 53 din Constituție.

Prin urmare, examinând criticile referitoare la încălcarea dreptului la un nivel de trai decent, Curtea constată că diminuarea cuantumulului indemnizației pentru creșterea copiilor, însoțită de restrângerea la un an a duratei pentru care se acordă o sumă mai mare, respectiv 75% din media veniturilor nete realizate pe ultimele 12 luni, dar nu mai mare de 3.400 lei, reprezintă măsuri care influențează nivelul de trai. Acesta este însă un drept cu o natură specifică. Astfel, așa cum Curtea a constatat și prin Decizia nr. 30 din 6 aprilie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 18 aprilie 1994, conceptul de „*nivel de trai decent*” nu este definit de Constituție. Mai mult, nici mijloacele de realizare a acestui obiectiv nu sunt prevăzute de Constituție, legiuitorul fiind chemat, în spiritul acestui text constituțional, să instituie un ansamblu de măsuri prin care statul să asigure protejarea și îmbunătățirea calității vieții cetățenilor atât prin reglementarea unor drepturi fundamentale, precum dreptul la securitate socială, dreptul la muncă — condiție principală pentru un trai decent —, dreptul la o salarizare echitabilă, dreptul la protecția sănătății și altele asemenea, dar și prin drepturi care nu au o consacrare constituțională și care tind către același obiectiv. În același spirit, Constituția consacră, în chiar art. 1 alin. (3), caracterul de stat social al României, obligă statul, prin dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. f), să creeze condițiile necesare pentru creșterea calității vieții, iar prin art. 41 alin. (2) și art. 47 alin. (2) prevede dreptul salariaților, respectiv al cetățenilor și la alte măsuri de protecție socială și de asistență socială decât cele nominalizate expres în Legea fundamentală, măsuri stabilite prin lege.

Caracteristic tuturor acestor drepturi ale cetățenilor și obligații corelative ale statului este faptul că, în măsura în care nu sunt nominalizate expres de Constituție, legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să stabilească condițiile și limitele acordării lor. De asemenea, va putea dispune modificarea sau chiar încetarea acordării măsurilor de protecție socială luate, fără a fi necesar să se supună condițiilor art. 53 din Constituție, întrucât acest text constituțional privește numai drepturile consacrate de Legea fundamentală, iar nu și cele stabilite prin legi.

O astfel de concluzie se desprinde și din considerentele Deciziei nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, în care Curtea

constata că dispozițiile art. 53 din Constituție raportate la dreptul la un nivel de trai decent sunt lipsite de relevanță, întrucât dreptul pus în discuție, respectiv dreptul la pensie specială de serviciu, nu era un drept fundamental.

Un astfel de drept, a cărui reglementare depinde de opțiunea legiuitorului, este și cel pus în discuție în prezenta cauză, concediul și indemnizația pentru creșterea copiilor neavând o consacrare constituțională, așa cum în mod eronat susțin autorii obiecției, care fac o confuzie cu dreptul la concediu de maternitate. Acesta din urmă este reglementat distinct de cap. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.074 din 29 noiembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Curtea consideră însă că, deși legiuitorul dispune de libertatea alegerii mijloacelor prin care să realizeze protecția socială a cetățenilor, respectarea obligației de a asigura un nivel de trai decent trebuie avută în vedere în mod independent, urmărindu-se în ultimă instanță nu numai modalitatea prin care statul realizează această obligație, ci și modul în care cetățenii reușesc să își satisfacă nevoile de trai într-un anumit moment, în funcție de resursele de care dispun.

În acest context, se impune observația că stabilirea celui standard al nivelului de trai care poate fi considerat ca fiind decent trebuie apreciată de la caz la caz, în funcție de o serie de factori conjuncturali. Situația economică a țării, resursele de care dispune statul în vederea atingerii acestui obiectiv, dar și nivelul de dezvoltare al societății, gradul de cultură și civilizație la un anumit moment și modul de organizare a societății reprezintă deopotrivă coordonate care trebuie luate în considerare atunci când se evaluează nivelul „decent” al vieții. În concluzie, aprecierea modului și a măsurii în care statul reușește să ducă la îndeplinire obligația de a asigura un nivel de trai decent trebuie să fie raportată la acești factori, nefiind posibilă stabilirea unui standard fix, imuabil.

Curtea consideră că măsurile adoptate prin textele de lege criticate au mai degrabă caracterul unei adaptări la condițiile economice existente, iar, raportat la acestea, măsurile dispuse nu au un caracter disproporționat, neputându-se vorbi despre o afectare a nivelului de trai decent contrară Constituției.

Un alt criteriu care a fost avut în vedere pentru reglementarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 îl constituie și condițiile de acordare a unor drepturi similare în alte state europene, sens în care Curtea observă că, așa cum sunt prevăzute la momentul actual, condițiile din România se încadrează între limitele minime și maxime stabilite în aceste state. Astfel, dacă în Belgia indemnizația pentru creșterea copilului se acordă pe o perioadă de doar 3—6 luni, în Cehia, aceeași perioadă poate ajunge până la 4 ani. În majoritatea statelor însă, așa cum sunt Austria, Bulgaria, Franța, Norvegia sau Ungaria, acest ajutor de creștere a copilului este prevăzut pentru 2 ani.

În ceea ce privește cuantumul indemnizației, dacă în Bulgaria este stabilită o indemnizație care variază între echivalentul a 51 de euro și 179 euro lunar, iar în Ungaria limita maximă este echivalentă cu 365 de euro lunar, în Belgia acest cuantum diferă în funcție de întreruperea totală sau parțială a activității profesionale și de vârsta beneficiarului, cea mai mică indemnizație fiind de 342,46 euro, iar cea mai mare de 684,94 euro. De asemenea, dacă în Austria se acordă o indemnizație de 14,53 euro zilnic, în Danemarca este prevăzută o

indemnizație anuală de numai 1006 euro. În acest din urmă caz însă indemnizația se acordă până la împlinirea de către copil a vârstei de 9 ani.

Privind aceste exemple, se poate concluziona că măsurile de lege criticate se circumscriu condițiilor care, la nivel european, sunt considerate ca necesare, dar și suficiente pentru a asigura un nivel de trai decent.

În continuare, examinând susținerea autorilor obiecției referitoare la încălcarea dreptului de proprietate privată, Curtea constată că reglementările Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 se aplică persoanelor ai căror copii se nasc începând cu data de 1 ianuarie 2011, precum și persoanelor care au adoptat un copil, cărora li s-a încredințat un copil în vederea adopției sau care au un copil în plasament ori în plasament în regim de urgență ori au devenit tutori începând cu data mai sus amintită. Persoanele care anterior au dobândit dreptul la concediu și indemnizație pentru creșterea copilului de până la 2, respectiv 3 ani în cazul copilului cu handicap, nu se supun noii reglementări. Prin urmare, niciunul dintre destinatarii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 nu beneficiază la momentul intrării în vigoare a acestui act normativ de dreptul la concediu și indemnizația pentru creșterea copilului, calitatea de beneficiar al acestor drepturi fiind condiționată de nașterea unui copil și de dobândirea drepturilor părintești ulterior acestui moment. Prin urmare, nu se poate vorbi de afectarea unui drept de natură patrimonială aflat deja în patrimoniul persoanelor amintite.

În ceea ce privește susținerea autorilor obiecției privind încălcarea principiului protecției așteptărilor legitime, Curtea constată că acest principiu nu are o consacrare constituțională, dar transpare însă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului ca un element în aprecierea respectării drepturilor fundamentale. Acest principiu impune existența unei legislații predictibile, unitare și coerente. De asemenea, impune limitarea posibilităților de modificare a normelor juridice, stabilitatea regulilor instituite prin acestea, ceea ce presupune obligații deopotrivă opozabile atât legiuitorului primar, cât și celui delegat.

Curtea apreciază însă că acest principiu nu poate dobândi semnificația unei interdicții pentru legiuitor de a interveni în

sensul modificării condițiilor de acordare a unor drepturi pentru viitor în conformitate cu politica adoptată de stat, cu atât mai mult cu cât condițiile și cuantumul indemnizației nu sunt prevăzute și nici garantate de dispozițiile Legii fundamentale și nu sunt afectate drepturi câștigate în trecut. Așa cum s-a arătat deja, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 se aplică numai acelor drepturi ce se vor naște după intrarea sa în vigoare.

Așa fiind, Curtea apreciază că în cauza de față nu se poate vorbi despre o încălcare a principiului protecției așteptărilor legitime, invocat de autorii obiecției.

În ceea ce privește susținerile potrivit cărora Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor ar contraveni art. 20 din Constituție, Curtea constată că autorii obiecției de neconstituționalitate nu își motivează criticile de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile Declarației Universale a Drepturilor Omului. Or, Curtea nu are competența de a formula propriile critici, la care, ulterior, să și răspundă. Astfel, o enumerare a dispozițiilor internaționale pretins încălcate prin legea criticată nu echivalează cu o veritabilă critică de neconstituționalitate, nefiind respectate exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Cu privire la prevederile invocate din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, act distinct ca natură juridică de celălalt tratat internațional invocat, Curtea reține că acestea, de principiu, sunt aplicabile în controlul de constituționalitate în măsura în care asigură, garantează și dezvoltă prevederile constituționale în materia drepturilor fundamentale, cu alte cuvinte, în măsura în care nivelul lor de protecție este cel puțin la nivelul normelor constituționale în domeniul drepturilor omului. În consecință, cu privire la speța de față, Curtea constată că prevederile cuprinse în Cartă nu sunt cu nimic afectate pentru toate considerentele sus-menționate.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor este constituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 15 iunie 2011 și la aceasta au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Iulia Antoanella Motoc, Mircea Ștefan Minea, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ACTE ALE PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MINISTERUL PUBLIC

PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru ocuparea funcției publice vacante de manager economic și a celorlalte posturi vacante sau temporar vacante de funcționari publici din cadrul Ministerului Public și a Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru ocuparea posturilor vacante sau temporar vacante de personal contractual din cadrul Ministerului Public

În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (4) și (7) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare,

văzând dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 611/2008 pentru aprobarea normelor privind organizarea și dezvoltarea carierei funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 286/2011 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea principiilor generale de ocupare a unui post vacant sau temporar vacant corespunzător funcțiilor contractuale și a criteriilor de promovare în grade sau trepte profesionale imediat superioare a personalului contractual din sectorul bugetar plătit din fonduri publice,

în temeiul art. 62 alin. (1), art. 70 alin. (1) și (2), art. 76, art. 126 alin. (5) și al art. 133 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului pentru ocuparea funcției publice vacante de manager economic și a celorlalte posturi vacante sau temporar vacante de funcționari publici din cadrul Ministerului Public și Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului pentru ocuparea posturilor vacante sau temporar vacante de personal contractual din cadrul Ministerului Public, prevăzute în anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) La data intrării în vigoare a prezentului ordin își încetează aplicabilitatea Ordinul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

nr. 230/2010 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru ocuparea funcției publice vacante de manager economic și a celorlalte posturi vacante sau temporar vacante de funcționari publici și personal contractual din cadrul Ministerului Public, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 21 octombrie 2010.

(2) Secția de resurse umane și documentare va lua măsurile necesare pentru ducerea la îndeplinire a dispozițiilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție,
Gabriela Scutea

București, 18 mai 2011.
Nr. 86.

ANEXA Nr. 1

REGULAMENT

privind organizarea și desfășurarea concursului pentru ocuparea funcției publice vacante de manager economic și a celorlalte posturi vacante sau temporar vacante de funcționari publici din cadrul Ministerului Public

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Managerul economic al Departamentului economico-financiar și administrativ din Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, parchetele de pe lângă curțile de apel și parchetele de pe lângă tribunale este numit pe bază de concurs, prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în condițiile legii și ale prezentului regulament.

(2) Posturile vacante aferente funcțiilor publice de execuție și conducere, altele decât cele de manager economic, din cadrul departamentelor economico-financiare și administrative din

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, parchetele de pe lângă curțile de apel și parchetele de pe lângă tribunale se ocupă prin concurs organizat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru acest parchet, respectiv de parchetele de pe lângă curțile de apel, pentru celelalte parchete, cu respectarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 611/2008 pentru aprobarea normelor privind organizarea și dezvoltarea carierei funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare, și ale prezentului regulament.

Art. 2. — (1) Funcționarii publici din cadrul departamentelor economico-financiare și administrative din Ministerul Public sunt încadrați de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta

Curte de Casație și Justiție sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în circumscripția căruia se află postul vacant, pe bază de concurs sau examen.

(2) Toate activitățile administrative necesare bunei organizări și desfășurării a concursurilor se asigură de compartimentele de resurse umane, respectiv de secretarul comisiei de concurs.

CAPITOLUL II

Concursul pentru ocuparea funcției publice de manager economic și a celorlalte funcții publice vacante din cadrul departamentelor economico-financiare și administrative din Ministerul Public

Art. 3. — (1) Concursurile pentru recrutarea funcționarilor publici se organizează cu avizul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici. Avizul se solicită conform Hotărârii Guvernului nr. 611/2008, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În vederea organizării și desfășurării concursurilor pentru recrutarea funcționarilor publici, după primirea avizului favorabil sau a celui cu observații, după caz, însă cu minimum 20 de zile înainte desfășurării concursului, se constituie comisii de concurs, respectiv comisii de soluționare a contestațiilor, prin ordin al procurorului general al parchetului care organizează concursul, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 611/2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale prezentului regulament.

(3) Secretarul comisiei de concurs și secretarul comisiei de soluționare a contestațiilor se asigură de către funcționarii publici din cadrul compartimentelor de resurse umane sau, în lipsă, de către funcționarii publici cu atribuții în acest domeniu, prevăzute în fișa postului, din parchetul care organizează concursul sau din parchetul ierarhic superior, după caz.

Art. 4. — (1) Pentru concursurile organizate în vederea ocupării funcțiilor publice de conducere, comisia de concurs și comisia de soluționare a contestațiilor sunt compuse fiecare din câte 5 membri, desemnați după cum urmează:

a) 3 membri sunt reprezentanți ai parchetului în al cărui stat de funcții se află funcția publică vacantă pentru care se organizează concursul sau, după caz, sunt desemnați din parchetul ierarhic superior;

b) 2 membri sunt reprezentanți ai Agenției.

(2) Pentru concursurile organizate în vederea ocupării funcțiilor publice de execuție, comisia de concurs și comisia de soluționare a contestațiilor sunt compuse din câte 3 membri, desemnați după cum urmează:

a) 2 membri sunt reprezentanți ai parchetului în al cărui stat de funcții se află funcția publică vacantă pentru care se organizează concursul;

b) un membru este reprezentant al Agenției.

(3) Dispozițiile art. 27 și 29 din Hotărârea Guvernului nr. 611/2008 se aplică în mod corespunzător.

Art. 5. — Concursul pentru ocuparea funcției publice vacante de manager economic pentru Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, parchetele de pe lângă curțile de apel și parchetele de pe lângă tribunale se organizează de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu avizul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici.

Art. 6. — Condițiile de desemnare a membrilor, interdicțiile, incompatibilitățile și situațiile de conflict de interese, precum și procedura în aceste situații sunt prevăzute la art. 31—34 din Hotărârea Guvernului nr. 611/2008, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — (1) Normele privind publicitatea concursului și atribuțiile comisiei de concurs, ale comisiei de soluționare a contestațiilor, precum și ale secretarilor celor două comisii sunt prevăzute la art. 38—43 din Hotărârea Guvernului nr. 611/2008, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Condițiile de participare și condițiile de desfășurare a concursului, bibliografia și tematica se stabilesc de către Compartimentul de resurse umane sau de către funcționarii publici cu atribuții în acest domeniu, după caz.

(3) În cazul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, secretariatul comisiei de concurs și secretariatul comisiei de soluționare a contestațiilor se asigură de către Biroul de organizare și resurse umane al Secției de resurse umane și documentare.

Art. 8. — (1) La concursul pentru ocuparea funcției publice vacante de manager economic se pot înscrie persoanele care îndeplinesc următoarele condiții:

a) condițiile prevăzute la art. 54 și 57 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) au studii universitare de licență absolvite cu diplomă, respectiv studii superioare de lungă durată, absolvite cu diplomă de licență sau echivalentă, specializarea științe economice;

c) au o vechime în specialitate de minimum 3 ani;

d) au o bună reputație.

(2) Îndeplinirea condiției privind buna reputație se verifică de către comisia de concurs, pe baza recomandărilor de la ultimul loc de muncă depuse de candidat și, dacă este cazul, a verificărilor administrative efectuate de către compartimentele de resurse umane.

(3) La concursul pentru ocuparea celorlalte funcții publice vacante din cadrul departamentelor economico-financiare și administrative se pot înscrie persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute de Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Prevederile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(4) Condițiile specifice de participare la concursul de recrutare pentru ocuparea funcțiilor publice vacante se stabilesc, pe baza fișei postului, prin ordinul prin care se dispune organizarea concursului, la propunerea Compartimentului de resurse umane, cu avizul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici.

Art. 9. — (1) Candidații vor prezenta, pentru înscrierea în concurs sau la proba practică, următoarele acte:

a) copie de pe actul de identitate;

b) formularul de înscriere la concurs, completat;

c) diplomele de studii și alte acte care atestă efectuarea specializărilor cerute, în copie;

d) curriculum vitae;

e) copie de pe documentele care atestă vechimea în muncă: carnetul de muncă sau extras de pe registrul general al salariaților și altele asemenea, dacă este cazul;

f) recomandare de la ultimul loc de muncă sau de la unitatea de învățământ pentru absolvenții care se angajează pentru prima dată sau copie de pe fișa de evaluare a performanțelor profesionale individuale din anul anterior/recomandare privind profilul profesional și moral de la ultimul loc de muncă sau de la unitatea de învățământ, după caz;

g) certificat de cazier judiciar;

h) alte înscrisuri din care să rezulte îndeplinirea condițiilor specifice de participare la concurs;

i) adeverință medicală care să ateste starea de sănătate corespunzătoare.

(2) Copiile de pe actele prevăzute la alin. (1) se prezintă însoțite de documentele originale, care se restituie după verificarea conformității copiei.

(3) Formularele de înscriere la concurs se pun la dispoziția celor interesați la sediul și pe site-ul instituției organizatoare, după caz.

(4) Prevederile art. 8 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Art. 10. — Desfășurarea concursului de recrutare este reglementată în art. 43 și cap. III art. 44—72 din Hotărârea

Guvernului nr. 611/2008, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 11. — Candidații declarați admiși sunt numiți, în condițiile legii, pe baza punctajului final obținut, în funcția publică de manager economic, prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv în funcția publică pentru care au susținut concursul, prin ordin al procurorului general al parchetului care a organizat concursul.

CAPITOLUL III Dispoziții finale

Art. 12. — Lucrările scrise și procesele-verbale privind rezultatele concursului se anexează la dosarele personale ale candidaților declarați admiși.

Art. 13. — Dosarele, lucrările scrise și procesele-verbale referitoare la ceilalți candidați, seturile de subiecte, planul de interviu, fișele de notare, precum și alte lucrări privind concursul se arhivează și se păstrează potrivit nomenclatoarelor arhivistice.

ANEXA Nr. 2

REGULAMENT

privind organizarea și desfășurarea concursului pentru ocuparea posturilor vacante sau temporar vacante de personal contractual din cadrul Ministerului Public

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Posturile vacante de execuție și conducere de personal contractual din cadrul departamentelor economico-financiare și administrative din Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, parchetele de pe lângă curțile de apel și parchetele de pe lângă tribunale se ocupă prin concurs sau examen organizat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru acest parchet, respectiv de parchetele de pe lângă curțile de apel, pentru celelalte parchete, potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 286/2011 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea principiilor generale de ocupare a unui post vacant sau temporar vacant corespunzător funcțiilor contractuale și a criteriilor de promovare în grade sau trepte profesionale imediat superioare a personalului contractual din sectorul bugetar plătit din fonduri publice și ale prezentului regulament.

Art. 2. — (1) Personalul contractual din cadrul departamentelor economico-financiare și administrative din Ministerul Public este încadrat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în circumscripția căruia se află postul vacant, pe bază de concurs sau examen.

(2) Toate activitățile administrative necesare bunei organizări și desfășurări a concursurilor se asigură de compartimentele de resurse umane, respectiv de secretarul comisiei de concurs.

CAPITOLUL II Concursul pentru ocuparea posturilor vacante sau temporar vacante de personal contractual din cadrul departamentelor economico-financiare și administrative din Ministerul Public

Art. 3. — Poate fi angajată cu contract individual de muncă, în cadrul Departamentului economico-financiar și administrativ al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, parchetelor de pe lângă curțile de apel și parchetelor de pe lângă tribunale, persoana care îndeplinește următoarele condiții prevăzute la art. 3 și 4 din Regulamentul-cadru privind stabilirea principiilor generale de ocupare a unui post vacant sau temporar vacant corespunzător funcțiilor contractuale și a criteriilor de promovare în grade sau trepte profesionale imediat superioare a personalului contractual din sectorul bugetar plătit din fonduri publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 286/2011, denumit în continuare *Regulamentul-cadru*, și a promovat etapele concursului organizate potrivit prezentului regulament.

Art. 4. — (1) Cererile pentru înscrierea la concurs se adresează procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau, după caz, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel și se depun la sediul parchetului care organizează concursul cu cel puțin 10 zile înainte de data concursului, împreună cu dosarele de concurs.

(2) Dosarele de concurs trebuie să conțină următoarele documente:

- a) documentele prevăzute la art. 6 din Regulamentul-cadru;
- b) recomandare de la ultimul loc de muncă sau de la unitatea de învățământ pentru absolvenții care se angajează pentru prima dată ori copie de pe fișa de evaluare a performanțelor profesionale individuale din anul anterior/recomandare privind profilul profesional și moral de la ultimul loc de muncă sau de la unitatea de învățământ, după caz.

(3) Publicitatea concursului se realizează potrivit art. 7 din Regulamentul-cadru.

(4) Formularele de înscriere la concurs se pun la dispoziția celor interesați la sediul și pe site-ul parchetului organizator, după caz.

(5) Îndeplinirea condiției privind profilul profesional și moral se verifică de comisia de concurs, pe baza recomandărilor de la ultimul loc de muncă depuse de candidat și, dacă este cazul, a verificărilor administrative efectuate de compartimentele de resurse umane.

Art. 5. — Criteriile specifice, elaborate de șeful ierarhic sau de coordonatorul compartimentului în care există postul vacant ori temporar vacant pe baza cerințelor cuprinse în fișa postului și aprobate de conducătorul parchetului, vizează următoarele:

- a) studii de specialitate;
- b) perfecționări/specializări;
- c) vechimea în muncă/vechimea în specialitatea studiilor;
- d) cunoștințe de limbi străine;
- e) cunoștințe de operare pe calculator;
- f) abilități și aptitudini corespunzătoare specificului postului.

Art. 6. — (1) Conducătorul parchetului care organizează concursul stabilește comisia de concurs și comisia de soluționare a contestațiilor, compuse fiecare din câte 3 membri, desemnați din parchetul în al cărui stat de funcții se află funcția publică vacantă pentru care se organizează concursul sau, după caz, din parchetul ierarhic superior, precum și secretarul comisiei de concurs.

(2) Cazurile de incompatibilitate și de conflict de interese ale membrilor și procedura în aceste cazuri sunt prevăzute la art. 9—13 din Regulamentul-cadru.

Art. 7. — Atribuțiile principale ale comisiei de concurs, comisiei de soluționare a contestațiilor și ale secretarului comisiei de concurs sunt prevăzute la art. 15—17 din Regulamentul-cadru.

Art. 8. — Procedura privind selecția dosarelor de înscriere este prevăzută la art. 20 din Regulamentul-cadru.

Art. 9. — (1) Subiectele pentru proba scrisă se stabilesc potrivit art. 21 din Regulamentul-cadru.

(2) În cazul concursurilor organizate pentru ocuparea posturilor de conducere, punctajul maxim stabilit pentru testele-grilă nu poate depăși 30% din punctajul probei scrise, diferența de punctaj fiind alocată subiectelor de sinteză sau rezolvării unor situații practice.

(3) Comisia de concurs stabilește baremul de corectare a subiectelor în termen de 3 ore de la terminarea probei scrise a concursului și îl afișează la locul desfășurării concursului.

Art. 10. — (1) Criteriile de evaluare a performanțelor profesionale potențiale ale candidaților din planul de interviu, în raport cu cerințele postului, includ:

- a) comportamentul în situații de criză;
- b) inițiativă și creativitate.

(2) În cazul recrutării din surse interne, evaluarea performanțelor profesionale potențiale ale candidaților include și elemente referitoare la performanțele profesionale anterioare ale angajatului.

Art. 11. — (1) Repartizarea candidaților admiși la concurs și prezentarea la post se fac potrivit art. 30 și 40 din Regulamentul-cadru.

(2) Termenul de prezentare la post a candidatului care a obținut nota finală imediat inferioară și care îndeplinește condițiile pentru a fi declarat admis este de maximum 15 zile lucrătoare de la data comunicării.

CAPITOLUL III Dispoziții finale

Art. 12. — Lucrările scrise și procesele-verbale privind rezultatele concursului se anexează la dosarele personale ale candidaților declarați admiși.

Art. 13. — Dosarele, lucrările scrise și procesele-verbale referitoare la ceilalți candidați, seturile de subiecte, planul de interviu, fișele de notare, precum și alte lucrări privind concursul se arhivează și se păstrează potrivit nomenclatoarelor arhivistice.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 524378